

Tomáš Lisec: V podporovaném bytě mají naše děti vlastní pokoj

20.11.2023

Problémy s bydlením může zažít každý, důležité je ale vědět, kam se obrátit pro pomoc jako to věděl pan Lisec.

Lehce zastřenou nervozitu střídá úsměv od ucha k uchu. Pan Tomáš je rodilý Žižkovák, který se neustále usmívá, ačkoliv ho život dostal někdy pořádně do úzkých. „Je důležitý, aby člověk neseděl na zadku a něco dělal. Nemůžete čekat, že ostatní vyřeší všechno za vás,“ říká.

Kolik Vás je momentálně v domácnosti?

V bytě žiju já, partnerka, dvě naše děti – dcera, které je sedm a syn, kterému je osm let – a ještě naše babička.

Proč jste potřebovali pomoc s bydlením?

Můj start do dospělosti nebyl úplně správný. Nedokončil jsem školu a zamotal se do nebankovních půjček. Z desítek tisíc byly statisíce dluhu. Když se narodily děti řekl jsem si, že to nevzdám. Dodělal jsem si vzdělání a podstoupil oddlužení. K oddlužení zbýval poslední rok, když dům, kde jsme společně s babičkou měli pronajatý byt, koupil investor a my dostali výpověď. Neměli jsme žádné finanční rezervy a pro ještě probíhající oddlužení a omezené příjmy to vypadalo, že si budeme moci vybrat, jestli bydlet pod mostem nebo v parku. V tu chvíli jsem zašel do Kontaktního místa pro bydlení a podal si žádost o byt.

A našli vám byt?

Hned ne. Sám jsem věděl, že tam existuje bodové hodnocení, a tudíž není jisté, jestli byt dostaneme a kdy bychom ho vůbec dostali. Takže když nám vypověděli z prvního bytu smlouvu, sice jsem si podal žádost o obecní byt, ale přitom jsme si něco hledali s rodinou sami. Nakonec jsme bydlení sehnali, ale bylo to poměrně dost finančně náročné. Platba realitce, kauce, vyšší nájem, náklady na stěhování, dokupování nábytku dětem a při stěhování nám ještě odešla stará lednice. S koncem oddlužení jsme také už měli začít vracet širší rodinně podporu, kterou nám poskytla v době nouze a bez které bychom to prostě nezvládli. Nicméně i když to bylo těžké, pořád jsem se snažil, aby rodina nestrádala, hlavně děti.

A kvůli vysokému nájmu jste potom sami odešli z druhého bytu?

Ne, tentokrát vlastník, asi aby mohl pronajmout byt za vyšší nájemné, využil klíčku ve smlouvě a nájemní smlouvu nám neprodloužil. Tak jsem se opět objevil v Kontaktním místě pro bydlení. Chtěl jsem se zeptat, jak to vypadá a jestli bychom měli možnost získat od městské části byt. Také jsem ještě pro děti požádal o pomoc OSPOD. My jsme se potřebovali vejít nejen cenově, ale i velikostně. Naše domácnost, která se skládá ze tří dospělých, dvou dětí a domácího miláčka – kocoura, nebyla vždycky všude přijímaná. Pronajímatelům vadily buď děti nebo zvířata nebo byl byt příliš malý anebo zase příliš drahý. Bylo to prostě opravdu těžké.

Co vám řekli z Kontaktního místa?

Snažili se nám pomoci, ale byli jsme v pořadníku a museli jsme počkat. Abychom nešli pod most, dělali jsme všechno možné. Zachránila nás nakonec sestra mé partnerky. Když už zbýval týden do našeho

vystěhování, domluvila s námi, že bychom šli prozatím bydlet k nim. Bylo to zoufalé nouzové řešení. Po nějaké době mi ale volali z Kontaktního místa, že pro nás mají byt. Nedokážete si představit, jaký pocit štěstí, úlevy a vděčnosti mi projel tělem. Z Kontaktního místa se nás ujala paní Hakenová, která nám pomáhá do teď. Ani slovy nedokážu popsat, jak jsem jí a celé městské části vděčný, že pro nás nakonec byt zajistili.

Jak vypadalo bydlení u partnerčiny sestry?

Ono obecně to bylo těžké období a špatně to nesly hlavně děti. Nicméně hodně v té době přilnuly ke své tetě, u které jsme bydleli. Ona společně s jejím partnerem brala děti často ven na procházku se psem a hodně se jim věnovala. Byla nám skutečně nápomocná. Když jsme se k ní ale stěhovali, upřímně jsem se obával, že rodinu neudržíme. Tím telefonátem, kdy mi řekli, že nám přidělí byt, jsem zase našel pevnou půdu pod nohama.

Jak to myslíte, že byste rodinu neudrželi?

Pokud dětem nemůžete zajistit vlastní domov, nemáte pro ně životní prostor, s partnerkou nemáte žádné soukromí a ze všech stran na vás oba doléhají existenční starosti a problémy, vzniká napětí, které je těžké ustát trvale. Báł jsem se, že vyhoříme. Takový život je obtížný a neradostný, a i když se maximálně snažíte, vznikají neshody a konflikty. Přesto jsme ale chtěli, aby naše děti měly všechno potřebné a dělali jsme pro to maximum.

Říkal jste, že sestra vaší partnerky má psa, takže jste byli početní nejen lidmi, ale i zvířaty.

Ano. Ono to těch pár měsíců u ní dost divoké, protože tam nakonec byli čtyři dospělí, dvě děti, pes, který má moc rád společnost koček a náš kocour, který se psů bojí. A teď si to představte. V podstatě to byla divočina. Dlouhodobě by to rozhodně nešlo.

Kdy jste se do obecního bytu nastěhovali?

Bydlíme tam od 1. října, trvalo to tedy asi dva a půl měsíce, než se vše vyřídilo. Každopádně to nám už tolik nevadilo, věděli jsme, že půjdeme do svého a nikdo nám už svévolně neukončí smlouvu. Je to pro nás ale hlavně pomoc do začátku, abychom se nějak vzpamatovali. Po čase bychom chtěli jít do vlastního bytu a tento uvolnit pro další zájemce, kteří budou v bytové nouzi a potřebovali by ho.

Jak se vám nový byt líbí?

Je krásný, ale je především prostorný. Je to 3+1, máme balkón a ve vnitrobloku je hřiště pro děti. Děti jsou hlavně nadšeného z toho, že mají vlastní soukromí. Dcera teď navíc začala chodit do keramiky, která ji moc baví. Chtěla by se také učit zpívat, jenže na další kroužky zatím nemáme dostatečnou finanční kapacitu. Věříme ale, že brzy budeme moct našim dětem dopřát více.

Vy jste rodilý Žižkovák. Kam na Trojce chodíte nejraději?

Když jsem jako dítě bydlel u svojí maminky, často jsem z okna koukal Křížek, který mám do teď rád. Také jsem zbožňoval výhled od sochy Jana Žižky, když sněžilo. Chtěl bych ten úžasný výhled ukázat i dětem, ale poslední dobou už tolik nesněží, takže si to mohou jen představovat. Pořád to tam mám ale moc rád.

Co byste poradil lidem, kteří jsou v bytové nouzi?

Opravdu běžte a něco pro to dělejte. Člověk musí občas počkat a být trpělivý, ale rozhodně by neměl spoléhat na to, že se vše samo udělá a vyřeší.